

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιύ, άπαρηγόρητος γιά τόν θάνατο τής πολυαγαπημένης του συζύγου, καταφεύγει στόν προγονικό του πύργο του Σατινιύ, όπου μένουν ο πατέρας του, ή μητριά του πόν και τίς περιπέτειές του στίς επιστολές τής φίλης, χωρίς να έχη συναντήσει μέχρι τής στιγμής ο ένας τόν άλλον. 'Αν και μένον στόν ίδιο πύργο, ή Κλάρα δέν έχει δει άκόμα τόν έξαδέλφου τής, που ζει κατάκλις στός και μεγαγολικός. 'Εξάφνα όμως, έπειτ' από μερικές ήμέρες, πεθαίνει ο πατέρας του Γαστώνος και στήν κηδεία του ο νέος συναντάται γιά πρώτη φορά μέ τήν έξαδέλφου του, τής οποίας ή όμορφιά του προκαλεί βαθεία έντοπωσι. 'Από τότε ο Γαστών άρχισε να δείχνη έξαιρετικό ένδιαφέρον γι' αυτόν και τήν προστατεύει από τή μίσος τής μητριάς του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

σμένο ύψωμα κ' έκει, ξεχνώντας κ' οί δυό τους παληούς μας πόνοσ και τίς συμφορές μας, άρχισαμε να όνειροπολούμε ένα πιο έντυχιόμοιο μέλλον. Δέν μιλούσαμε καθόλου, μάντενα όμως πώς ή σκέψεις τής ήσαν ή ίδιες μέ τίς δικές μου...

'Αλήθεια, να έχη αντίληφθει τάχα τό αίσθημά μου;... Να αίσθάνεται τίποτε κ' αυτή γιά μένα;... 'Οσάκις τήν κοιτάζω στά μάτια, τή βλέπω να χαμηλώνη τά βλέφαρά της και να κοκκινίξη... 'Ισως... Ποιός ξέρει...

'Αλλοίμοιο όμως... Παρασύρομαι πολύ άπ' τό καινούργιο μου αίσθημα, παρασύρομαι τόσο, ώστε ξεχνάω ότι πρό πέντε άκόμα μηνών ώδήγησα ως τήν τελευταία τής κατοικία μιά σ' έντομο λατομείνη κ' ιδανική, τήν αθέατη 'Οδέττη, τής οποίας ή άνάπτυξις μέ τυραννόσε τόσο ως τήν ήμέρα που γνώρισα τήν Κλάρα...

Μά τόσο λίγο λοιπόν βασταίει ο πόνοσ τόν άνθρώπων;... Τόσο γρήγορα ξεχνούμε τίς αγαπημένες μας υπάγοξ; που μιάς άφρισαν γιά πάντα και που γέμιναν κάποτε όλη μας τή ζωή;... 'Ετσι είνε ή μοίρα τών ανθρώπων... Να ύποφέρουν... να έντυχούν και πάλι να ύποφέρουν γιά να ξαναγίνουν και πάλι έντυχιόμοιο...

Τι πρέπει να κάνω τώρα;... Ούτ' εγώ δέν ξέρω... Στόν καινούργιο μου έρωτα βλέπω τόσα έμπόδια, τόσες δυσκολίες...

Κι' έν πρώτοις είνε τό πένθος μου... 'Επειτα ή όμορφιά τής Κλάρας είνε τόσο μεπεδεμένη... 'Ο συζυγός τής τήν έγκατέλειψε βέβαια, μα ούτε διαζύγιο έχει, ούτε είνε δυνατόν να τό πάρη... Κανείς δέν ξέρει σε ποιά μαζορνή γωνία του κόσμου βρισκεται χαμένος ο συζυγός τής...

'Αλήθεια, πόσο τόν μισώ τόν άνθρωπο αυτό!... Δέν τόν γνώρισα ποτέ μου, μα καταλαβαίνω τώρα ότι ή Κλάρα στάθηκε πολύ δυστυχιόμνη κοντά του κ' ότι έπληξε θύμα του, μολοντί ή μητριά μου έξακολούθει να ληθ ότι κ' αυτή ήταν έπιπολαία, όσο κ' ο συζυγός τής.

'Α... ή μητριά μου!... Πόσο μισεί τήν Κλάρα... 'Οσάκις τήν κοιτάζει, τό βλέμμα τής είνε γεμάτο φαρμακερό μίσος... Έδνωχός που είμ' εγώ εδω κ' έτσι δέν τοιά να κάνη τίποτε έναντίον τής... 'Αλήθεια, ξεχάσα να σου γράφω ότι χτες λίγο έλεψε να πέσω θύμα δασυχημάτος. 'Ενώ γύριζα από τόν περίπατό μου μέ τήν Κλάρα, έξαφνα τό άλογό μου άφηνισα... 'Αρχισε να τρέχη άνάμεσα σ' άπότομα μονοπάτια άσυγκράτητο. 'Εγτανε να βρεθίη τό παρκαμικό έμπόδιο μπροστά μου γιά να μέ ρίξη κάτω και να μέ σποτίση...

'Η Κλάρα, βλέποντάς το ν' άφηνιάξη, διατήρησε όλη τής τήν φρεσυχαιμία κ' άρχισε να καλπάζη ξοπίσω μου. Βλέποντάς όμως πώς δέν μπορούσε να μέ ριάση, πήρε ένα πλαγιό δρομάκιο κ' έτσι βρέθηκε μπροστά μου τή στιγμή άκριβώς που τό άλογό μου ήταν έτοιμο να πηδήξη από βαθεία χαράδρα, όπου άσφαλός ήμ μέ σκότωνα.

Τότε ή Κλάρα πήδηξε άπ' τό άλογό τής και στάθηκε όρθια κ' άζλόνητη. 'Όταν τό άλογό μου βρέθηκε μπροστά τής, άπλωσε άποφασιστικά τά χέρια τής και μέ δινάμιο τό άπαξέ άπ' τά χαλινάρια... 'Ετσι κατορφώσε να τό συγκρατήη κάπως. 'Εγώ έποφελήθηρα άμέσως τής ένκαρίας και πηδήξα κάτω...

'Ηταν καρός πειά... Γιατί ή Κλάρα δέν μπορούσε να συγκρατήση περισσότερο τό άφηνιασμένο ζώο και τό παρήτησε... 'Επείσε μάλιστα κάτω, αλλά έντυχώς δέν έπαθε τίποτε, γιατί τό χώμα ήταν μαλακό...

'Ετρεξα και τή σηκώσα άμέσως, ενώ τό άλογο έξαφνοήθηκε τόν μανιασμένο του δρόμο...

'Ηταν χλωμή, πολύ χλωμή κ' έτρεφε όλόκληρη... Κι' έξαφνα, καθώς τήν ύποστηρίζα με τό χέριο μου, λποθύμησε μέσα στήν άγκυλιά μου... 'Η μεγάλη τής προσπάθεια και ή συγκνήρις τής τήν είχαν έξαντλήσει...

Έντυχώς κάποιος χωρικός περνούσε από κει και τόν έστειλα μέ τό άλογο τής Κλάρας να φέρη από τόν πύργο τό άμάξι. Πράγ-

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
('Ο 'Οκτάβιος ντέ Παλιμέ προς τόν μαρκήσιο Γαστώνα ντέ Σατινιύ).

(Συνέχεια). 'Όλοι οί φίλοι σου που σ' αγαπούμε, περιμενούμε μέ άνυπομονησία τό καινούργιο σου έργο, τό όποιο άσφαλός θα σου άνοήξη, μολοντί είσαι πολύ νέος άκόμη, τίς πύλες τής 'Ακαδημίας... Μου ζητάς στήν επιστολή σου να σου εξηγήσω τό όνειρό σου. Θα ήταν προτιμώτερο να φωτισής σχετικώς τήν καρδιά σου... Μου φαίνεται πως χτυπάει κάποιος δυνατά γιά κάποια ένγενναία ψυχή... 'Αφρησε τήν, Γαστών, να χτυπήση έλεύθερα και θα ξαναγίνης έντυχιόμοιος.

Πάντοτε άφοσιωμένος
ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΤΕ ΠΑΛΜΙΕ

('Ο μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιύ προς τόν 'Οκτάβιο ντέ Παλιμέ).

'Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε, είσαι ο πιο καλός μου φίλος και γι' αυτό δέν πρέπει να σου γράφω τίποτε, άν και μέ τήν τελευταία σου επιστολή μου δείχνεις ότι μάντερες πολλά πράγματα πρην άκόμα τά μαντέφω εγώ.

Ναι, είμαι έρωτευμένος... 'Αγαλό παράφορα, τρελλά τήν έξαδέλφου μου Κλάρα... Κάθε μέρα που περνάει, αντίλαμβάνομαι περισσότερο τή βαθύτητα του αίσθημάτος μου... 'Θέλω να τή βλέπω διαρκώς, θέλω να τή έχω πάντα κοντά μου. 'Η παρνούσια τής μ' άναγορφίζει και ή όμιλία τής με γοητεύει... 'Όταν με κοιτάζει με τά όμοια γαλάζια μάτια τής, μου φαίνεται πως άνοίγουνε μπροστά μου παράδεισο έντυχιόμοιος.

Πρό όλίγον άκόμη ήμερών, ούτ' εγώ ο ίδιος δέν είχα αντίληφθει άκόμα τό αίσθημά μου και τό θεωρούσα ως μιά άπλή συμπάθεια προς τήν έξαδέλφου μου, συμπάθεια που τήν είχαν γεννήσει σε μένα τά τόσα φυσικά και ψυχικά τής χαρίσματα.

Μά προχτές ή Κλάρα άδιადέτησε κ' άναγκάστηκε να μείνη κλεισμένη στα διαμερίσματά τής. 'Ε, λοιπόν, έκείνη ή μέρα που φάνηκε άτελειώτη... 'Ηθελα — τί λέω ήθελα; — λαχταρούσα, έπιθυμούσα με όλη τή δύναμη τής ψυχής μου τή συντροφιά τής που τήν είχα χάσει γιά λίγες ώρες. 'Όταν ή Κλάρα δέν βρισκεται κοντά μου, όλα μου φαίνονται στενόχωρα και βαρετά... Μά μόλις έκείνη κάνει τήν εμφάνισή τής, τά πάντα μεταβάλλονται, λέξ και φράζονται με τήν άχτινοβολία τής...

Έντυχώς χτες ήταν καλά κ' έτσι ίκανοποιήθηκα γιά τή στέρησή τής. Τό πρωί μείναμε ζάνα-δυό ώρες μαζί και τής υπάγορευσα ένα όλόκληρο κεφάλαιο άπ' τό καινούργιο μου μυθιστόρημα... 'Εμπνεόμοιο βλέποντάς τό γοητευτικό τής κεφάλι με τά χρυσά μαλλιά, σκαμμένο πάνω άπ' τό γοιφεύο μου.

Τό άπόγευμα πάλι κάναμε μαζί έναν μεγάλο περίπατο στήν έξοχή. Καθήσαμε πάνω σ' ένα χλοϊ-

Καθήσαμε πάνω σ' ένα χλοϊσμένο ύψωμα...

ματι σε λίγη ώρα το άμαξι έφτασε, μά ή εξαδέλφη μου είχε ανέλθει έντομεταξύ. Όποσδήποτε, την έβαλα μέσα και γυρίσαμε μαζί στον πάγο...

Άλλο νέο είχε ή άρραξις στον πάγο του εξαδέλφου της μητρούς μου Ραούλ ντε Μερσέ, για τον οποίο σου έγραφα και στην προηγούμενη μου επιστολή. Μά αυτόν δεν τον έχω δει ακόμα...

Έλπίζω να έλθω γρήγορα για λίγες μέρες στο Παρίσι. Σε φιλω ΓΑΣΤΩΝ 22 Φεβρ. 183...

Υ.Γ. Αυτή τη στιγμή ήλθε ο ίπλοζόμος μου, ο οποίος μου άνηγγειλε ότι το άρηνιασμένο μου άλογο ξαναβρόθηκε... Άλλά το σπουδαίο είναι ότι βρήκε χωμένα μέσα στα πόδια του μερικά άγρια άγκάθια, τα οποία προκάλεσαν τον άρηνιασμό του. Πεις; να του είχε χώσει τ' άγκάθια αυτά;... Να έρρόκετο τάχα περί δολοφονικής άποτέρας εναντίον μου;... Δεν ξέρω κι' εγώ τι να ύποθέσω...

(Η Κλάρα Λαρμορέ προς τη Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

Δεν ξέρω τί θα γίνει... Είμαι άνήσυχη, πολύ άνήσυχη... Φοβάμαι πολύ... Η καινούργια εύτυχία που άρχίζω να νοιώθω μέσα στην καρδιά μου με φοβίζει...

Άκουσε, άγαπημένη μου Κλάρα, πρέπει να σου έξηγηθώ... Υπήρξες πάντοτε ή έμπιστη κι' άρροισιμένη φίλη μου και δεν σου έχω κληρα ποτέ τους πόνουσ μου...

Θά σου πω λοιπόν και τώρα τα πάντα... Ο εξαδέλφος μου Γαστών είναι έρωτευμένος μαζί μου... Ναι, ναι... Το καταλαβαίνω αυτό από το βλέμμα που μου ρίχνει, από τον τόνο της όμιλίας του, από τους τρόπους του... Με περιουείται όσο κανέναν άλλον εδώ μέσα. Προσπαθεί να προλαβαίνει κάθε μου έπιθυμία και να μ' εύχαριστή όσο μπορεί.

Αυτές τις ήμέρες είχε πάει για μία βδομάδα στο Παρίσι. Ξαναγυρίζοντας μου έφερε ένα σωρό δώρα, δώρα πανάκριβα που στοιχίζουν μία όλόκληρη περιουσία... Πολυτελείς τουαλέτες, σπάνιες γυνίκες, κοσμήματα...

Όταν είδα όλα αυτά τα δώρα, τα έχασα και δεν ήξερα πώς να τον εύχαριστήσω... Έκείνος όμως χαμογελώντας μου είπε:

— Ω, μη μ' εύχαριστείτε καθόλου... Ξεχνάτε πως είμαι κηδεμών σας και πρέπει να φροντίζω για σας;...

Η αλήθεια είναι ότι τα δώρα αυτά του εξαδέλφου μου μ' εύχαρίστησαν πολύ, γιατί τον τελευταίο καιρό δεν είχα άναγεώσει καθόλου τις τουαλέτες μου.

Καλύτερα όμως να μη μου τα είχε φέρει, γιατί μου στοιχίζουν μία μεγάλη τίχρα.

Το ίδιο βράδυ, καθώς είχα φορέσει μία από τις καινούργιες αυτές τουαλέτες και διευηνόμην προς το σπουδαστήριο του Γαστώνος, όπου με είχε καλέσει για να τον βοηθήσω στις φιλολογικές του έργασίες, διαταραχθήκα σ' ένα διάδρομο με τη μητέρα του.

Μόλις εκείνη με είδε, στάθηκε και ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα από πάνω ως κάτω, μου είπε:

— Βλέπω πως θριαμβεύεις, κοζέττα μου... Αυτό όμως θα είναι περαστικό... Ο Γαστών δεν είν' απ' τα παιδιά που πάνονται εύκολα...

Κι' αφού είπε τα λόγια αυτά, ξέσπασε σ' ένα δυνατό σαρκαστικό γέλιο. Έπειτα άπομακρινήθηκε, άφίροντάς με άβινητη στη θέση μου, όπου με είχε κερφόσει ή κατάκληξις μου.

Α... Η μοχηθή γυναίκα!... Ω! τί φαρμακερά λόγια ήσαν αυτά!...

Τώρα καταλαβαίνω καλά πόσο με μισεί, άν και από καιρό είν' αντίληφθει το μίσος της.

Συντετριμμένη από τα λόγια της, προχώρησα προς το γραφείο του Γαστώνος. Τα μάτια μου ήσαν ύγρα και μόλις με είδε ο εξαδέλφος μου κατάλαβε πως κάτι μου συνέβαινε.

Εγώ όμως δεν θέλησα να του φανερώσω τίποτε. Έκείνος επέμεινε και τότε εγώ, ταραγμένη όπως ήμουν, ξέσπασα σε άρράτητους λυγμούς.

Ο Γαστών μου είχε πάσει το χέρι και με ρωτούσε με γλυκότητα:

— Μά τί έχετε;... Τί έχετε λοιπόν;

— Τίποτε, του άπάντησα. Τίποτε...

— Για να μη μου λέτε τί έχετε, αυτό σημαίνει πως δεν έχετε εύπιστοσύνη σε μένα.

Τότε εγώ, ή όποια είχα ανέλθει κάπως έντομεταξύ, του άπάντησα:

— Είστε ο μόνος άνθρωπος στον οποίο έχω εύπιστοσύνη. Μά μιν εύπιμένετε περισσότερο...

Δεν μπορώ να σας πω τί έχω...

Εύτυχώς εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στο γραφείο ή εξαδέλφη μου 'Ιουλία κι' έτσι ο Γαστών δεν επέμεινε περισσότερο. (Άκολουθεί)

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Αδυστήρης, σκληρήτης, άπανθρώπια. Η ποινή της μαστιγώσεως. Το καλάμι και ή ρίζες του «μπαμπού». Πείσι μαστιγώνονται. Η τιμωρία των καταχραστών δημ. ύπαλλήλων. Η ζωή των φυλακισμένων. Το «Κούγκ». Τα βασανιστήρια. Νεκρών μαρτύρια, κ.τ.λ.

Η ποινές που επιβάλλονται στους καταδίκους στην Κίνα, είναι σηνήθος αδυστήρες, σκληρές, απάνθρωπες. Εφαρμόζεται άκόμη εκεί ή ποινή της μαστιγώσεως, ο ραβδισμός, ή έξορία, τα βαρύντα καταναγκαστικά έργα, ή... στρατιωτική θητεία, ο πεινμός, ο στραγγαλισμός, ο άποκεφαλισμός κτλ. κτλ.

Απ' όλες αυτές τις ποινές, ή ποινή της μαστιγώσεως εκτελείται πάντοτε δημοσία, γιατί αποβλέπει κυρίως στο να ντροπιάσει τον καταδίκo μπρός στα μάτια των συμπατριωτών του. Η ποινή επιβάλλεται σε όσους πληγώσουν κάποιον από άμέλεια, άν ή πληγή δεν είναι θανατηφόρος, και στους λωποδύτες που πάνονται επ' αυτοφώρω να κλέβουν, άν ή αξία του κλοπιμαίου δεν υπερβαίνει τα 11 δράμα άσημού.

Η ποινή της μαστιγώσεως διαφέρει σε πέντε κατηγορίες, από 10 μέχρι 50 ραβδισμών. Ως μαστιγώ κατά την έκτέλεσι της χρησιμοποιεί ένα γερό καλάμι μήκους 80 πόντων. Όσοι όμως πρέπει να τιμωρηθούν αδυστήροτερα, δέρονται με ένα πρωτότυπο ραβδί, πλεγμένο από ρίζες μπαμπού, μήκους ένος μέτρου και πάχους δύο δακτύλων.

Εδώ πρέπει να προστεθή μία χαρακτηριστική λεπτομέρεια, ή όποια ενδιαφέρει τον... ύπαλληλο κόσμο. Στην Κίνα κάθε ύπαλληλος που θά άποδεχθή ότι έκλεψε ειδη του Δημοσίου, αξίας άπάνω από 11 δράμα άργύρου, τιμωρείται με το άνωτερο όμο της μαστιγώσεως, δηλαδή με 100 ραβδισμούς.

Η ζωή των φυλακισμένων στην Κίνα δεν φαίνεται να είναι τόσο... εύχαιστη. Αν και δεν διαρκεί, κατά το νόμο, ποτέ παραπάνω από τρία χρόνια, εν τούτοις πολύ λίγο από τους φυλακισμένους προφταίνουν να άνακτήσουν την ελευθερία τους. Ο λόγος του φαινομένου τούτου είναι ότι οι δεσμώται ύποβάλλονται, εκτός της φυλάξεως, και σε βαρύντα καταναγκαστικά έργα, τα όποια τους άρροσταίνουν και τους θανατώνουν.

Ίδω και μία άλλη περιφέρη λεπτομέρεια: Αν ένας κατάδικος στην Κίνα κάμει άναίρεση και ζητήσει άνάρεση ή μετριασμό της ποινής του, ή δε αίτησί του άπορριφθεί, τιμωρείται κατόπιν με διπλάσια ποινή!

Ένα από τα πιο σκληρά βασανιστήρια,

στα όποια ύποβάλλονται οι Κινέζοι κατάδικοι, είναι και το «Κούγκ». Εν τούτοις, πρέπει να όμολογηθή, ότι πολλές από τις φοβερές αυτές ποινές ύπάρχουν μονάχα για φόβο και ότι σπανίως εφαρμόζονται. Τιμωρούνται πρό πάντων μ' αυτές οι άγοι: Τάκτοροι της Μογγολίας, οι όποιοι είναι έντελώς άπολίτιστοι και βάββαροι.

Το «Κούγκ» που άναφέρουμε παραπάνω είναι ένα όργανο βασανιστηρίων, το όποιο άποτελείται από δύο κομμάτια χοντρού ξύλου, βάρους δέκα κίλων και μήκους τεσσάρων ποδών, τετραγώνου σχήματος. Τα ξύλα αυτά φέρουν μία τρύπα στη μέση κι' από την τρύπα αυτή περνούν το κεφάλι του καταδίκου και τού τα τοποθετούν γύρω στο λαιμό του. Με το όργανο αυτό της τιμωρίας μένει ο κατάδικος στην ίδια πάντα θέση, άνάλογο με την καταδικαστική άπόφαση, επί μία βδομάδα, ένα μήνα ή ένα χρόνο!...

Τέσσερα είδη θανατώσεως εφαρμόζονται στην Κίνα: Ο στραγγαλισμός, ο άποκεφαλισμός, το παλιόκοιμα και ο άργος θάνατος.

Τι γίνεται όμως άν συμβεί να πεθάνη ο κατάδικος πριν από την ήμέρα της θανατικής του έκτελέσεως; Ίδου: Αν δεν έχει διαρκέσει σοβαρό έγκλημα, πιστεύεται ότι τον έτιμώρησε ή θεία δικαιοσύνη και το πτώμα του ένταφιάζεται. Όταν όμως το έγκλημά του είναι βαρύ και άπαιτεί παραδειγματική τιμωρία, ο νεκρός ύψίστατα την ποινή που του επέβλήθη, άποκεφάλισι, στραγγαλισμό, άνασκολισμό.

Το τρομερότερο είδος θανατώσεως για τους Κινέζους έγκληματίας είναι ο άργος θάνατος. Στην άρχη άφαιρείται το δέρμα του καταδίκου κατά στενές λωρίδες μακρουλές, μέχρις ότου όλόκληρο το δέρμα άπογυμνωθεί. Κατόπιν, άν ο κατάδικος είναι άντρας, του κόβουν τα γεννητικά μόρια, άν δε είναι γυναίκα, της ξεριζώνουν τα σπλάγχνα!...

Η φρικτή αυτή δοκιμασία συμπληρώνεται με την άποκοπή των μελών και το σπάσιμο των κοκάλων που συνδεύεται, φυσικά, από τρομερούς πόνουσ.

Η ποινή αυτή επιβάλλεται μόνον στους πατροκτόνους και τους μητροκτόνους.

